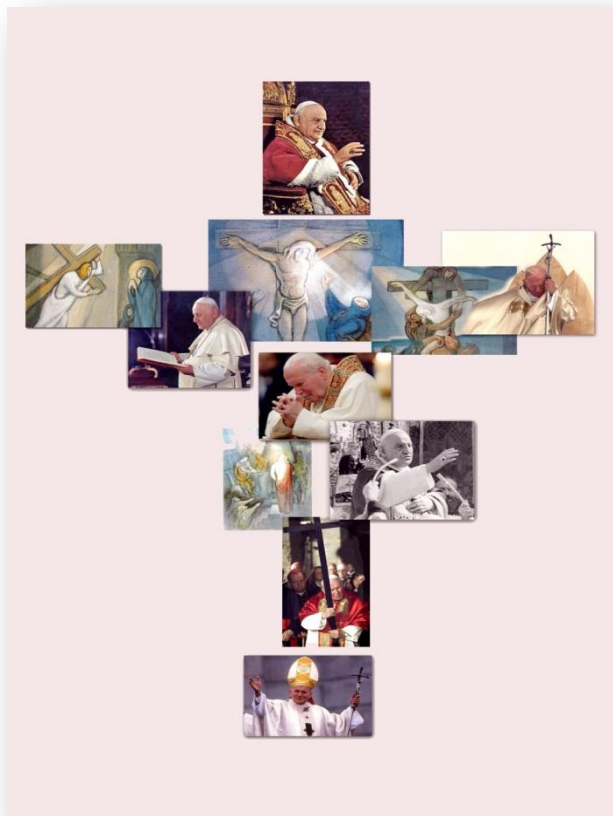


# KŘÍŽOVÁ CESTA

*misionářů mučedníků*



Na cestě s Kristem  
doprovázeni slovy  
Jana XXIII. a Jana Pavla II.

# I. zastavení

## Ježíš je odsouzen k smrti

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Vedli pak Ježíše do vládní budovy. Bylo časně ráno. Sami do vládní budovy nevstoupili, aby se neposkvrnili, ale aby mohli jít velikonočního beránka. Pilát tedy vyšel k nim ven a zeptal se: "Jakou žalobu vznášíte proti tomuto člověku?" Odpověděli mu: "Kdyby to nebyl zločinec, nebyli bychom ti ho vydali." Pilát jim řekl: "Vezměte si ho vy sami a sudte ho podle svého zákona!" Židé mu odpověděli: "My nemáme právo nikoho popravit." Tak se totiž mělo splnit Ježíšovo slovo, kterým naznačoval, jakou smrtí zemře. (Jan 18, 28-32)*

Ježíš, Bůh, který se stal člověkem, se člověku odevzdává. Jeho osud je poznamenán těmi, kteří nechtějí přijmout zodpovědnost ani za svá vlastní rozhodnutí: velekněží, Pilát, dav.

Kolikrát - snad ze strachu, snad z lhostejnosti, snad z nedostatku poctivosti - přispíváme svalováním tíhy vin a tíhy závazků na druhé k tomu, že se šíří zmatek, sociální nespravedlnost, a cenu za to pak platí ti nejslabší a nevinní?

*"Před pohledem Boha, který se ho po Ábelově smrti ptá, Kain nejen že se nestydí a nežádá o odpuštění, ale ještě arogantně odpovídá: "Nevím. Cožpak jsem strážcem svého bratra?" (Gn 4,9) (...) Kain nechce na bratra ani myslet ani plnit onu*

*povinnost, kterou je vázán vůči svému bližnímu. Mimoděk nás napadá souvislost s dnešní situací, kdy člověk zcela ztrácí jakýkoliv smysl pro povinnost vůči druhému člověku. Dokladem toho je stále více chybějící pocit sounáležitosti se slabšími členy společnosti, jako jsou např. staří, nemocní, přistěhovalci a děti, což se často objevuje jak ve vztazích mezi národy, tak všude tam, kde se jedná o otázky samotné lidské existence, svobody a míru.“*

Jan Pavel II., *Evangelium Vitae*, č. 8

## II. zastavení

### Ježíš přijímá kříž

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Tu jim /Pilát/ propustil Barabáše, Ježíše pak dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vladařovi vojáci vzali Ježíše do vládní budovy a svolali k němu celou četou. Svlékli ho, přehodili mu nachově rudý plášť, upletli korunu z trní, vsadili mu ji na hlavu, do pravé ruky mu dali rákosovou hůl, klekali před ním a posmívali se mu: "Buď zdráv, židovský králi!" (Mt 27, 26-29)*

Svobodně a z pošlušnosti k Otcově vůli směřuje Syn člověka za velkého utrpení k nejkrajnější oběti. Ale obzorem je mu naše spása v Božím milosrdenství. Podíl na této zkušenosti mají po celém světě misionářky a misionáři, kteří odpovídají na Boží povolání darovat svůj život skrze hlásání evangelia všem lidem. Takto se o tom zmiňoval papež Jan XXIII. v jedné své encyklice z r. 1959 jejíž obsah je ještě i dnes aktuální:

*"11. října budeme s velkou radostí předávat misijní kříž početné skupině mladých misionářů, kteří opustí svou vlast a vezmou na sebe nesnadný úkol přinášet světlo evangelia vzdáleným národům. (...) Tato nádherná scéna tolika mladých lidí, kteří musí překonávat nespočetné obtíže a nepohodlí a*

*kteří se nabízejí Bohu, aby i ostatní mohli získat Krista (cf. Flp 3,8), ať už v těch nejvzdálenějších dosud neevangelizovaných zemích nebo v ohromných průmyslových městech – kde navzdory závratně pulsujícímu modernímu životu je tolik lidí vyprahlých a často utiskovaných pozemskými věcmi – tato scéna, opakují, je tak nádherná, že nás přivádí k dojetí a povzbuzuje nás k pohledu na lepší zítřky".*

*Jan XXIII., Grata Recordatio, II*

## III. zastavení

### Ježíš padá pod křížem poprvé

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. (Iz 53,4-5)*

Po cestách života padá Ježíš pod tíhou našich křížů spolu s námi. Jeho láska si na sebe nakládá naše bídy, nedostatky a slabosti. Láska, která je ale silnější, láska, která nám pomáhá vždy znovu vstát, láska, která nám dodává důvěru.

*"Především tedy svým životem a svými skutky Ježíš ukázal, jakým způsobem je přítomna láska ve světě, v němž žijeme: totiž láska činí rodá, která člověka podněcuje a zahrnuje v sobě vše, co tvoří jeho lidství. Taková láska se zvláště projevuje všude tam, kde je utrpení, nespravedlnost, nouze - v celém onom historickém "postavení člověka", které rozmanitě vyjadřuje lidská omezení a jeho slabost jak tělesnou, tak morální. (...) Kristus tedy zjevuje Boha, který je Otec, který je "láska", (...) je "nekonečně milosrdný". (...) Zpřítomňování Otce jakožto lásky a milosrdenství tvoří ve vědomí*

samotného Krista základní potvrzení jeho  
mesiášského úkolu a poslání.“

Jan Pavel II., *Dives in Misericordia*, č. 3

## IV. zastavení

### Ježíš se setkává se svou matkou

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: «On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní dušičku pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.» (Lk 2, 34-35)*

Který tvor by byl spojen s Kristovým utrpením víc než Maria? Maria do sebe vtiskuje tvář Ježíše vedeného na smrt, a tak zároveň přijímá i všechny ostatní tváře znetvořené bolestí, se kterými se po cestách světa setkáváme: z výše kříže ji Syn svěří Janovi, a tedy nám všem. Při pohledu na ni se učme otvírat svá srdce Pánu a celému světu.

“Ježíš zdůrazňuje nové pouto mezi "Matkou" a "Synem" a slavnostně prohlašuje celou jeho pravdivost a skutečnost. Třebaže Mariino mateřství, vztahující se na lidi, nabývalo obrysy už dřív, můžeme říci; že nyní je jasně upřesněno a stanoveno. Vysvítá z definitivního naplnění Vykupitelova velikonočního tajemství. Kristova matka, stojící v přímém dosahu tohoto tajemství, které zahrnuje jednotlivého člověka i



*všechny lidi, je dána člověku - každému a všem -  
za matku."*

Jan Pavel II., *Redemptoris Mater*, č. 23

## V. zastavení

### Šimon pomáhá nést kříž

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem – otce Alexandrova a Rufova – přinutili, aby nesl jeho kříž. (Mk 15,21)*

“Dělníci na misií”: takovými jsme vždy, když spolu s Ježíšem jako Šimon z Kyrény podpíráme svou modlitbou a duchovním obětováním svých utrpení misionáře, kteří hlásají evangelium uprostřed těžkostí a překážek všech druhů, v některých případech i za cenu svého vlastního života.

Naše osobní utrpení tak dostává smysl, protože se stane účastí na Kristově oběti a na jeho vykupitelském díle pro všechny. Tak se i nemocní a trpící stávají misionáři:

*“Modlitba musí doprovázet cestu misionáře, aby hlásání slova z milosti Boží působilo. (...) S modlitbou musí být nutně spojena oběť. Spásonosná síla každého utrpení, přijatého a Bohu s láskou obětovaného, má svůj původ v Kristově oběti, který volá údy svého mystického těla, aby se sjednotily s jeho utrpením a tak toto utrpení*

*doplňovaly na svém vlastním těle (srov. Kol 1,24).  
Oběť misionáře musí být sdílena a podporována  
každým jednotlivým věřícím.“*

Jan Pavel II., *Redemptoris Missio*, č. 78

## VI. zastavení

### Veronika podává Ježíšovi roušku

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolestí, zkoušený nemocemi, jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. (Iz 53, 2-3)*

Na tváři Autora života se po cestě na Golgotu mísí krev s potem a prachem. A tehdy přichází Veronika, aby tomu trpícímu Člověku trochu ulevila. Pokaždé když nasloucháme chudým, když o ně pečujeme, když se staráme o ty, kteří jsou znetvoření utrpením, pomáháme jim znovu nalézt jejich krásu, jejich jedinečnost, neopakovatelnost a důstojnost. Tak i mnozí misionáři vydávají sebe sama, aby znovu přivedli ke Kristovu Světlu život lidí, se kterými se setkávají.

*“Světlo Boží tváře září v celé své kráse v tváři Ježíše Krista, který je "obraz neviditelného Boha" (Kol 1,15), "odlesk jeho božské slávy" (Žid 1,3). (...) Ježíš Kristus, "světlo národů", osvěcuje i tvář své církve, kterou posílá do celého světa, aby hlásala evangelium všemu tvorstvu (srov. Mk 16,15).*

*Proto církev, Boží lid mezi národy, jednak pozorně sleduje nové historické problémy a lidské úsilí při hledání smyslu života, jednak všem nabízí odpověď vycházející z pravdy Ježíše Krista a jeho evangelia.“*

Jan Pavel II., *Veritatis Splendor*, č. 2

## VII. zastavení

### Ježíš padá pod křížem podruhé

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný. (2Kor 12, 9b-10)*

Na cestách misie, které se kříží s cestami lidí, nechybějí pády, překážky a zábrany. Ale i tímto způsobem vydávají učedníci svědectví, prožívají své každodenní mučednictví a přitom vědí, že nejsou sami: podporuje je Kristova milost; jeho milosrdenství je pozvedá a vede. Křížová cesta proto nesměřuje k porážce, ale naopak znovu dává životu naději.

*“Skrze trpělivou a vytrvalou práci přispívali misionáři všech dob k pozdvihování národů tím, že je vystavovali světlu Kristova kříže. Je pravda, že v některých zemích bylo toto dílo zapomenuto nebo znehodnoceno, že se dospělo k mnoha podobám zřejmého či skrytého nepřátelství. (...) Odvahu! Církev svatá obdržela od svého*

*Zakladatele univerzální poslání obracet se ke všem národům, aby tak byly sjednoceny do jediné rodiny, a žádná lidská síla, žádná obtíž, žádná překážka nemůže oslabit její misijní vzepjetí."*

*Jan XXIII., Homilie u příležitosti odevzdání misijního kříže 510 misionářům a misionářkám, Bazilika sv. Petra, 11. říjen 1959*

## VIII. zastavení

### Jeruzalémské ženy pláčou nad Ježíšem

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Za ním šel velký zástup lidu, i ženy, které nad ním  
naříkaly a plakaly. Ježíš se k nim obrátil a řekl:  
"Jeruzalémské dcery, neplačte nade mnou! Spíše nad  
sebou plačte a nad svými dětmi." (Lk 23, 27-28)*

Ježíš vybízí jeruzalémské ženy, a spolu s nimi i nás všechny, k tomu, abychom žili vírou živou, vírou konkrétní, vtělenou do každodenních situací, neomezující se jen na neplodný ritualismus, který nachází smysl jen sám v sobě, který vytáhneme na světlo jen, když se nám to hodí, a riskujeme tak, že znetvoříme zvěst spásy, kterou jsme obdrželi, a předáme ji špatným způsobem.

Každý z nás si nese úkol vydávat správné svědectví: naším vzorem tedy mají být ti, kteří z lásky k bratřím položili svůj život.

Jen tak můžeme jako křesťané překonat všechna rozdělení, různé způsoby interpretace a ritualismy, skrze které jsme se vzdálili jedni od druhých, a znovu tak v poutu lásky nalézt ztracenou jednotu.

*"Odvážné svědectví tolika mučedníků našeho století, náležejících také k jiným církvím a*



církevním společenstvím, které nejsou v plném společenství s katolickou církví (...), spojených v jednom společenství ušlechtilou obětí svého života pro Boží království, je nejvýznamnějším důkazem, že každý prvek rozdělení může být překlenut a překonán v úplném darování se pro věc evangelia. (...) Věřící v Krista, kteří jsou spojeni následováním mučedníků, nemohou zůstat rozdělení. Pokud chtějí opravdu a účinně bojovat se světem, který se snaží zmařit tajemství vykoupění, musí společně vyznávat tutéž pravdu o kříži."

Jan Pavel II., *Ut unum sint*, č. 1

## IX. zastavení

### Ježíš padá pod křížem potřeť

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. (Iz 53, 6)*

V našem pastoračním snažení se všichni setkáváme se stejnou zkušeností: jsme unavení, zklamání, stísnění, bez radosti a počátečního nadšení, často zabřednutí do konfliktů a rozdělení. Ježíš, který znovu padá, nás svým opětovným povstáním učí tomu, že před svými omezeními, nedostatky, před svou nechutí nesmíme ztrácet odvahu, ale rozpomenout se na to, že hlavním protagonistou misie je Pán, "první a největší evangelizátor"; jeho milosrdenství nám vždy dává sílu vydat se znovu na cestu:

*"Vnitřní a vnější obtíže nás nesmí přivést k nečinnosti anebo z nás udělat pesimisty. Co platí zde – jako v každé oblasti křesťanského života –, je důvěra pramenící z víry, tedy z přesvědčení, že hlavními osobami v misiích nejsme my, ale Ježíš Kristus a jeho Duch. My jsme pouze spolupracovníci; a když jsme udělali všechno, co jsme mohli, musíme říci: «Jsme jenom služebníci.*

*Udělalí jsme, co jsme byli povinni udělat» (Lk 17,10).“*

Jan Pavel II., *Redemptoris Missio*, č. 36

## X. zastavení

### Ježíš svlečen ze šatů

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. (Mk 15, 22-24)*

Růst ve vztahu ke Kristu znamená připodobňovat se mu víc a víc: dovolit mu, aby skrze nás žil, následovat jeho příklad života. Taková je i zkušenost mnoha svědků evangelia, kteří v událostech všedního života, v radostech i v křížích, zakouší Kristovu přítomnost, která nás pobízí a utěšuje:

*“Podstatnou známkou misijní spirituality je vnitřní společenství s Kristem: misijní práci lze pochopit a prožívat pouze tehdy, jestliže se odvoláváme na Krista, který byl poslán zvěstovat evangelium. Pavel popisuje tyto postoje: “Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoliv má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí.” (...) Zde je tajemství vtělení a vykoupení popsáno jako*

*naprosté sebezřeknutí, které vede Krista k tomu, aby zcela prožíval postavení člověka a plnil Otcův plán až do krajnosti. Jedná se o hluboké zřeknutí se sebe sama, ano o sebevyprázdnění, které je však proniknuto láskou a je výrazem lásky. Misionář kráčí stejnou cestou a má svůj cíl až u paty kříže."*

Jan Pavel II., *Redemptoris Missio*, č. 88

## XI. zastavení Ježíš ukřižován

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. (...) Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po pravici, druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: "Hledme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!" Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: "Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!" Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. (Mk 15, 25-32)*

Syn člověka visí na kříži. Už se od něj nemůže odtrhnout. To je ta chvíle, kdy Nebe "shlíží na zem a země se třese", chvíle, kdy se prst Boží ruky, ruky, kterou lidé přibili na kříž, "dotýká hor a z hor se kouří" (srv.: Ž 104, 32), protože právě tehdy se naplňuje naše smíření s Bohem a světu se zjevuje jeho nekonečné milosrdenství:

*"Vykoupení světa – toto úchvatné tajemství lásky, v němž se obnovuje stvoření – je ve své nejhlubší podstatě plností spravedlnosti v jednom lidském*

*srdci: v srdci jednorozeného Syna, aby se tak mohla stát spravedlností v srdcích mnoha lidí, kteří právě v srdci jednorozeného Syna byli již od věčnosti předurčeni k tomu, aby se stali Božími dětmi a byli povoláni k milosti a lásce. Kříž na Kalvárii, na němž Ježíš Kristus (...) "opouští" tento svět, je současně i novým projevem věčného Božího otcovství. Bůh se v něm znovu přibližuje k lidstvu a ke každému člověku."*

*Jan Pavel II., Redemptor Hominis, č. 9*

## XII. zastavení Ježíš na kříži umírá

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

Bylo už asi dvanáct hodin. Tu nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne, protože se zatmělo slunce. Chránová opona se vpůli roztrhla. Ježíš zvolal mocným hlasem: "Otče, do tvých rukou poručím svého ducha!" A po těch slovech vydechl naposled. (Lk 23, 44-46)

Kříž představuje zvrát v dějinách. Od této chvíle je už navždy všechno jinak. Oběť Bohočlověka se beze zbytku naplnila. Svobodě všech lidí bez rozdílu je tak nabízen nový život. Kolikrát právě mučednictví tolika misionářů, žen a mužů dobré vůle zabitých pro hlásání Božího království, přineslo do života lidí plody, kolikrát proměnilo vztahy, přineslo jednotu, překonalo překážky a nedůvěru? V Kristu není smrt koncem, ale počátkem nového života.

*"Láska, se kterou Ježíš miloval svět, nachází své vyvrcholení v jeho oběti života za lidstvo (srov. Jan 15,13), která svědčí o Otcově lásce ke světu (srov. Jan 3,16). Proto je podstatnou vlastností jeho*



království společenství všech lidí navzájem a s Bohem.

Království zahrnuje v sobě všechny: jednotlivce, společnost, celý svět. Pracovat pro Boží království znamená uznat a podporovat Boží dynamičnost, která je přítomná v dějinách lidstva a přetváří je. Budovat království znamená pracovat pro osvobození od zla ve všech jeho formách. Boží království je posléze zjevení a uskutečnění spásonosného záměru v celé jeho plnosti."

Jan Pavel II., *Redemptoris Missio*, č. 15

## XIII. zastavení

### Ježíš sňat z kříže

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, ale ze strachu před židy jen tajným, požádal potom Piláta, aby směl sejmout Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. Přišel tedy a sňal jeho tělo. Dostavil se tam i Nikodém, ten, který k němu přišel jednou v noci, a měl s sebou směs myrhy a aloe, asi sto liber. Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s těmi vonnými věcmi do pruhů plátna, jak mají židé ve zvyku pohřbívat. (Jan 19, 38-40)*

To, co spojuje Josefa z Arimatie, Nikodéma a nemnoho dalších shromážděných v čele s Marií kolem Ježíšova těla sneseného z kříže, je duch lásky. Ta malá skupinka lidí, kteří se starají o ukřižovaného a mrtvého Boha, se v tu chvíli stává obrazem celé nové lidské rodiny vykoupené Synem, rodiny, jejíž matkou je Maria. V jejich gestech je počátek bratrské lásky právě se rodící Církve, je v nich duše každé misie.

*“Svědectví jednotlivců vyžaduje, aby bylo potvrzeno a posíleno celou křesťanskou komunitou v souladu s tím, jak bylo zvykem v*

počátečním období Církve, kdy pevná a vytrvalá jednota všech věřících v «apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách» (Sk 2,42) a také v praktikování té nejtědřejší lásky byla důvodem hlubokého uspokojení a vzájemného povzbuzení (...).

Spojení v modlitbě a skrze aktivní účast na slavení Božských tajemství při liturgii Církve (...) je úžasným prostředkem výchovy k té lásce, která opovrhne jakoukoli diskriminací sociální, jazykovou či rasovou, která všem, bratřím i nepřátelům, otevírá náruč a srdce."

Jan XXIII., *Princeps Pastorum*, III

## XIV. zastavení

### Ježíš položen do hrobu

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše, protože u židů byl den příprav a hrobka byla blízko. (Jan 19, 41-42)*

Poslední slovo na cestě Církve, na cestě lidstva vykoupeného Kristem nemá náhrobní kámen. Semeno padlo do země - a i nadále padá v tolika obětech a svědectvích mučedníků - a v zahradě světa se proměňuje v hojné plody života.

*“Církev je živá, tak jako je živý její Božský Zakladatel! Církev kráčí kupředu v síle života, stejně jako Ježíš, který poté, co se podrobil nutnosti smrtelné přirozenosti, kráčí vítězně dál navzdory kamenné přehradě, kterou jeho nepřátelé postavili k hrobu jako jeho strážce!  
I Církev měla v průběhu staletí různé nepřátele, kteří se snažili pohřbít ji do hrobu a kteří už dokonce čas od času oslavovali její agónii a smrt. Ale Církev, která v sobě nosí neporazitelnou sílu svého Zakladatele, s Ním také neustále povstává z mrtvých, odpouští všem a zaručuje klid a pokoj pokorným, chudým, trpícím a lidem dobré vůle.”*

Jan XXIII., Rozhlasové poselství u příležitosti  
Slavnosti Vzkříšení, 28. březen 1959

## XV. zastavení Zmrtvýchvstání

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti,  
**neboť svým křížem jsi vykoupil svět.**

*Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. (Jan 20,1)*

Prošel smrtí, aby ji porazil; prošel naším hříchem, aby našemu životu dal novou mízu, aby nás znovu zrodil jako nová stvoření. Právě tato naděje přichází ze Vzkříšení.

*“«Neboj se! Já jsem První a Poslední, Živý. Byl jsem mrtev a hle – jsem živ na věky věků a mám klíče od smrti a podsvětí» (Zj 1,17-18). Jsme postaveni před evangelium, «radostnou zvěstí», kterou je sám Ježíš Kristus. On je První a Poslední. V něm celé dějiny nacházejí počátek, smysl, směr a naplnění (...).*

*On pevně drží ve svých rukou sedm hvězd (srv. Zj 1,16), to je pronásledovanou Boží církev, bojující proti zlu a proti hříchu, která má přitom právě tak právo být plná radosti z vítězství, protože spočívá v rukou toho, kdo přemohl zlo. (...) On je také «ten, který přichází» (Zj 1,4) v průběhu dějin prostřednictvím poslání a činnosti církve; přichází na konci časů jako eschatologický žnec, aby*

dovedl k naplnění všechny věci (srv. Zj 14, 15-16; 22,20).”

Jan Pavel II., *Ecclesia in Europa*, kap. I, č. 6

Vybráno z *L'Animatore Missionario* 1/2014



Překlad a propagace:

